

FEMTE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

INDIE PETRI & PAULI



Text Mark 16: 13-20 Predikan av Lars Borgström

Jesus hade uppstått från de döda. Han hade också visat sig för Maria Magdalena. Hon berättade om detta för de elva lärjungarna – Judas hade redan hängt sig – men de trodde henne inte. Sedan visade Han sig också för de två lärjungarna ur den vidare kretsen, som var på väg ut till Emmaus, men inte heller de blev trodda när de berättade för de elva om sitt möte med den uppståndne (Mark. 16:9–13). Men så plötsligt visade Jesus sig också för de elva (v 14). Han klandrade dem för deras hårda hjärtan som inte ville tro, men gav dem också uppdraget att gå ut i hela världen och predika evangeliet.

APOSTLARNÄR ÖGONVITTEN

Vi ska lägga märke till att Jesus *visade sig* för apostlarna (v 14), att de alltså därigenom blev ögonvittnen till Hans uppståndelse. Det är viktigt för trovärdigheten att det verkligen är ögonvittnesskildringar vi har i de nytestamentliga skrifterna. Det är inte fråga om osäkra andrahandsuppgifter, utan om förstahandskällor. En noggrann genomgång av evangelierna och de nytestamentliga breven visar också hur samstämmiga de bibliska författarna är i sina skildringar. Det är budskapet om den korsfäste Frälsaren, Han som är härlighetens Herre, och syndernas förlåtelse genom tron på Honom, som lyfts fram i samtliga skrifter. Bibelkritiken, som vill konstruera motsättningar mellan de olika skrifterna, är fullständigt grundlös.

Att det är fråga om ögonvittnesskildringar framgår också av att evangelisterna inte bara har gjort olika urval då det gäller att återberätta händelser ur Jesu liv, utan också ofta skildrar olika detaljer när de beskriver samma händelser. Det är precis som man kan förvänta sig då det gäller ögonvittnesskildringar. Någon lägger märke till en viss sak, någon annan till något annat.

Att apostlarna själva varit ögonvittnen till uppståndelsen gjorde också att de var beredda att gå i döden för vittnesbördet. De hade själva sett hur Jesus i och med sin uppståndelse besegrat döden, och därför gav de gärna sina egna liv i bödlarnas händer för att vinna det eviga livet – ”de älskade inte sitt liv så högt att de drog sig undan döden” (Upp. 12:11).

APOSTLARNAS MISSION ÄR VÄRLDSOMSPÄNNANDE

Missionsuppdraget som Jesus gav dem gällde ingenting mindre än att ”gå ut i hela världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen” (v 15). Alla människor i alla länder och ur alla samhällsklasser skulle alltså få höra. Att ”förkunna evangeliet” betyder i detta sammanhang att förkunna *allt* Guds ord, såväl lag som evangelium, men i synnerhet det glada budskapet om Guds nåd och syndaförlåtelse för Jesu Kristi skull. Varje medlem av människosläktet skulle nås av kallelsen till Guds rike, så att de inte längre enbart förblir föremål för Guds allmänna nåd i skapelsen (Ps. 145:9, Matt. 5:45) utan nu också, genom evangeliets kraft till frälsning (Rom. 1:16), kan bli nya skapelser i Kristus (2 Kor. 5:17).

Frälsningen som apostlarna skulle förmedla knyts till två saker: ”Den som *tror* och bli *döpt* ska bli frälst” (v 16). Dopet och tron är alltså det som kännetecknar en frälst människa. I Swebilius katekesförklaring (1689) lyder därför svaret på fråga 2, *Varför kallas du kristen?* sålunda: ”Därför att jag är *döpt* i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn och har i dopet iklätt mig Kristus, som jag *tror* och bekänner vara min Frälsare och Saliggörare.”

I praktiken åtlöds missionsbefallningen genom att spädbarn döps och vuxna undervisas för att sedan, om de tror på Jesus som Herre och Frälsare efter mottagen undervisning, bli döpta. Vuxna blir först troende genom Ordets pånyttfödande kraft (1 Petr. 1:23, Jak. 1:18) för att sedan låta döpa sig. Spädbarnen blir frälsta genom dopet, varigenom den Helige Ande kommer till dem och tänder den frälsande tron i deras hjärtan. Spädbarnen kan tro (Matt. 18:6, Luk. 1:15), men de kan naturligtvis inte tillgodogöra sig en kristen predikan på det intellektuella planet. Dopet är därför det nådemedel varigenom Gud tar upp de

små i sitt frälsande förbund. Det är nämligen inte endast Ordet som föder på nytt, även *dopet* pånyttföder. Paulus kallar dopet för "ett bad till ny födelse" (Tit. 3:5). Och Jesus säger till Nikodemus: "den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike" (Joh. 3:5). Djupast sett är det ändå Ordet som föder människan på nytt även i dopet (*Luthers Lilla katekes, om dopet*, SKB, s 370).

Genom att spädbarnen inte undantogs från missionsuppgiften kan man verkligen säga att allt vad människa heter, "hela skapelsen", blev föremål för apostlarnas spridande av evangeliet.

APOSTLARNAS VAR SÄRSKILT UTVALDA REDSKAP

Jesu ord om att "tecken ska följa dem som tror", att de ska "driva ut onda andar", "tala nya tungomål", "ta ormar med händerna", dricka "dödligt gift" utan att ta skada och "lägga händerna på sjuka" så att de blir friska, har skapat förvirring bland många. Bland svärmare får man ofta höra att den verkliga missionen, den som är Andefylld, också i vår tid kännetecknas av de tecken som Jesus här nämner.

Först kanske det är på sin plats att positivt bekänna sig till alla de under och tecken som omnämns i Bibeln. Liberalteologerna har fel när de hävdar att det där bara är påhitt eller uttryck för de förvetenskapliga föreställningar som präglade antikens människor. Allt som står omnämnt om Jesus och apostlarna är sant, det inträffade verkligen.

När det gäller Jesu under så utförde Han dem inte som självändamål, utan alltid såsom tecken på den frälsning Han själv kommit för att ge människorna. När människorna missförstod Hans under, när tecknen inte förde människorna till frälsande tro på Honom, drog Han sig undan (Joh. 6:14–15). På samma sätt var det med de underverk som Hans lärjungar utförde. Det var deras *budskap* som bekräftades med under och tecken. Den övernaturliga kraften som apostlarna fick skulle tjäna och bekräfta deras förkunnelse. Gud bekräftade deras förkunnelse med övernaturliga inslag för att människorna lättare skulle tro och förstå att deras predikan var sann. I Apostlagärningarna har vi en hel rad exempel, med början redan på pingstdagen. Jesu löften i Mark. 16, att tecken skulle följa dem som tror, blev uppfyllda i överflödande mått.

Vad vi noga måste lägga märke till är att Jesu ger detta löfte till *apostlarna*, sina första lärjungar. Det är dem orden gäller. Under och tecken tillhörde särskilt grundläggningstiden av den nytestamentliga kyrkan. När uppfyllelsen av alla Guds löften i Jesus Kristus fått sig ja och amen (2 Kor. 1:20), underströk Gud detta genom apostlarnas kraftgärningar. Att det var specifikt apostlarnas mission som skulle medföljas av under och tecken framgår av aposteln Paulus ord: "Det som kännetecknar en apostel har blivit utfört hos er med all uthållighet, genom tecken, under och kraftgärningar" (2 Kor. 12:12).

När nu evangeliet redan autentiserats genom underverk vore det otacksamt och ett tecken på otro att begära fler tecken och under än dem som redan givits. Guds ord varnar på flera ställen för en sådan inställning (Matt. 7:22-23, 16:14) och för faran att förföras av villolärare som utför falska tecken och under (Matt. 24:11, 24).

Med detta sagt är Gud naturligtvis mäktig att göra underverk också idag, och gör det även, men det är ingenting vi behöver för att förstå att evangeliet är sant. Frälsningsbudskapet har redan bekräftats fullt ut genom apostlarnas kraftgärningar. Därför ska vi idag endast koncentrera oss på Ordet. Det är genom Ordet om korset vi blir frälsta och saliga, ingenting annat. Det är därigenom vi blir försäkrade om att vi är Guds barn för Jesu skull, det är genom Ordet som "Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn" (Rom. 8:16). I *Schmalkaldiska artiklarna* (tredje delen, om bikten) inskärper Luther hur avgörande det är att vi inte på svärmiskt vis rycks med av falsk andlighet, hur stark denna än må framstå, utan håller oss till Skriftens uppenbarelse: "Därför bör vi ovillkorligen hålla fast därvid, att Gud vill handla med oss människor blott genom sitt yttre ord och sakrament. Men allt som utan detta ord och sakrament prisas som ande, det är av djävulen. (SKB s. 334). Amen.